

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Stille, stille, Zions Døttre smaa

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Stille, stille, Zions Døttre smaa", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944, 1944-1964*, s. 58. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig11val-shoot-workid61893/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944

End Gnisterne ulme,
End Hjerterne svulme,
End savnes den evige Trost.

- 9 Lad straae, lad sjunge det himmelske Sværd!
Lad mægtig det lyne mod Døden især,
Som *Livets Ord!*
Med Lov-Sang i Munden
Sig maier da Lunden,
Og Klipper end smelte i Nord.
- 10 Ja, høit skal det lyde, som hviskes i Løn:
Hvorhen skal vi gaae fra Guds *eenbaarne Søn*,
Vor *Freiser* bold,
Som Fred os har givet,
Som raader for Livet:
Vor *Livs-Kraft*, vor Soel og vort Skjold!

No. 12.

- 1 Stille, stille, *Zions Døttre* smaa!
Græder ei saa stride, bittre Taarer!
Vrider dog Smaa-Hænderne ei saa!
Ligner dog ei Verdens usle Daarer!
Mindes dog, til Trøst i bange Kaar:
Lagedom har Gud for alle Saar!
- 2 Ligger bleg hun end paa Sotte-Sengen,
Eders Moder under hvide Haar,
Voxer end der ei paa Blomster-Engen
Nogen Urt for hendes Bane-Saar,
Hjertet dog I kan for Ham udøse,
Som er Fader til de Moderløse!
- 3 Derfor, jamrer eder ikke saa!
Dæmper, dysser dog de høie Klager!
I en Fader har at stole paa,

Som gjør Alt, gjør kun hvad Ham behager;
Skulde nu vel for Hans egne Smaa
Ei den bedste Faders Hjerte slaae!

! Eders Moder prøved' mange Læger,
Alt sit Gods har hun paa dem tilsat,
Drak kun Sot af hvert et Sundheds-Bæger,
Er af Konsten uden Haab forladt,
Men hos Ham, til Hvem hun blev opgivet,
Er ei Død, men Kilderne til Livet!

! Systre kiære! mon I ikke veed,
Hvad os trøste kan i al vor Kummer?
Om endog i Dødens kolde Sved
Øiet brister, Tungen slet forstummer,
Hjertet nynner dog: var *Jesus* her,
Ei hun døde, som er Herren kiær!

! Og hvorfor er *Jesus* her da ikke?
Er vel nu hans Løfte blevet Tant,
At hvor To i Bønnen Ham beskikke,
Være brat Han vil der midt iblandt;
Eller kan i Kirken meer ei *Tvende*
Enes om til Himlen Bud at sende!

! Jo, *Han kommer*, hist som Morgen-Gry,
Rødmer, lysner det saa blidt i Norden,
Brat vi see Ham i en Rosen-Sky
Yndefuld hensvæve over Jorden;
Hvo Ham møder paa Hans Konge-Vei,
Liv og Lægedom forleiler ei.

! Sid da op, du alderstegne Kvinde!
Brug til Krykker dine Døtre smaa!
Kan ei Skridt du kun fra Sengen vinde,
Herren brat dig skal for Øine staa.

Rorer du blot Sønnen af Hans Klæde,
Karsk igjen du reiser dig med Glæde!

9 Derfor smiler, *Zions Døttre* smaal
Smiler sødt igjennem Taare-Duggen!
Snart med Glæde I skal Harpen slaae,
Zions Sang skal klinge over Vuggen,
Tone skal det under klaren Sky:
Guddoms-Barnet er os født paany!

10 Ja, den Gamle skal med Moder-Glæde
Snart forglemme al sin Angst og Nød,
Naar i Høie-Loft paa Dronning-Sæde
Borne-Børn hun vugger i sit Skjød,
Synger jublende med Fryd: tilvisse,
Det var *Herren selv*, som gav mig Disse!

No. 13.

1 Tør end Nogen ihukomme
Hjertets søde Morgen-Drøm,
Mindes, trods al Verdens Domme,
Zion med en Taare-Strøm!
Mægter Nogen end at stemme
Harpen dybt til Orgel-Klang,
Vover Nogen end at nemme,
End at kvæde *Zions Sang*?

2 Ja, saalænge Hjertet banker
Kiærlig i en Christen-Barm,
Rinder og med Himmel-Tanker
Over *Zion Taaren* varm,
Og saalænge for Guds Throne
Høres Seraf-Harpens Klang,
Skal i Christi Kirke tone
Taareblandet *Zions Sang*.